

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Ma lesz az a nap, amikor felhívom Edet. Határozottan eldöntöttem. Már tegnap este elterveztem, és Jules-nek igaza van, mert nekem most arra van szükségem, hogy más férfiakkal menjek szórakozni, és bár tudom, hogy Ed nem kifejezetten az én zsánerem, de a pokolba is!, anyám azt mondta, hogy már huszónhét éves vagyok, és ez az egész nem más, mint játék a számokkal: találkozz annyi férfival, amennyivel csak lehetséges, és a nagy számok törvénye szerint köztük lesz a nagy Ő is.

Időközben rengeteg munkám lesz. Egy tévésorozat elindítását szervezem, és épp befejezem a sajtóközleményt, amiben meghívok minden fontos újságírót és fotóst, amikor nem más telefonál nekem, mint Amanda Baker.

Éppenséggel órá van most a legkevésbé szükségem!

– Szia, drágám! – mondja, amitől egy kissé visszahökölök, mert sosem jutna eszembe őt drágámnak nevezni, de gondolom, amióta szerepelt a rádióban, megbocsátotta nekem, hogy korábban nem tüsténkedtem a médiakampányán, és most engem tart a legjobb barátjának.

– Azt gondoltam, elmehetnénk ebédelni – kezdi az ügyfelem. – Tudod, olyan csajos kajálásra. Csak mi ketten.

Anyira zavarba jövök, hogy nem tudom, mit válaszoljak, ezért csak hebegek-habogok egy darabig, és közben azon tűnődöm, mi az ördög akar ez lenni.

– Ráérsz ma? – kérdi Amanda. – Én most nagyon el vagyok foglalva, de szeretnék látni, és gondoltam együtt elmehetnénk a Quo Vadisba.

Ez nagyon is kapóra jön nekem, mert mondanom sem kell, hogy még sosem voltam a Quo Vadisban, és ez egyike azoknak az

éttermeknek, ahova legalább egyszer el kell menned, épp csak azért, hogy eldicsekedhess vele, ott voltál.

– Szívesen elmegyek – felelem. – Találkozzunk ott, jó?

– Tökéletes – válaszolja Amanda. – Foglalj egy asztal negyed kettőre, drágám. Akkor később látjuk egymást! – Azzal már teszi is le a telefont, én meg a kezemben tartom a kagylót, és azon morfondírozok, hogy miért kéne nekem asztalt foglalni, amikor ő hívott meg engem ebédre.

Nagy boldogan körbejárom az irodát, és megkérdem, tudja-e valaki a Quo Vadis telefonszámát, amikor Joe Cooper kilép az irodájából, és azt mondja: – Az nagyon puccos hely. Hogy jutott eszedbe ott ebédelni?

– Ez egy kissé különös dolog – magyarázom Joe-nak. – Amanda Baker épp az imént telefonált, és meghívott ebédelni, ami önmagában módfelett különös dolog, mert eddig az esküdt ellenségének tartott, de hirtelen én lettem a legjobb barátja, és megkért engem, hogy foglaljak asztalt ebben az étteremben. Elég fura az egész.

Joe erre hangosan felnevet, majd azt mondja: – Libby! Ez Amanda szokásos trükkje. Minden reklámasszisztenssel megcsinálta már, akikkel csak együtt dolgozott. Először bizalmatlan veled, majd abban a percben, amikor kijársz neki némi szereplést a médiában, te leszel a legjobb barátja. Ne izgasd magad miatta, vedd könnyedén, legalább így egyszerűbb lesz az életed.

Megvonom a vállamat. – Rendben – felelem, és leírom az étterem telefonszámát egy sárga öntapadós cetlire, majd elindulok ebédelni.

Fél kettő van, az egyik ablak melletti asztalnál ülök a Quo Vadisban, és azon töprengek a katedrálüveget bámulva, hogy vajon mit csinálhatnak, amikor tényleg nagyon meleg van, mert nincs rajta semmilyen kilincs vagy retesz, ennélfogva nem lehet kinyitni az ablakokat. Igyekszem nagyon nyugodtnak és lazának látszani, mintha én is valamilyen híresség lennék, mert itt csaknem mindenki annak tűnik. Már kiszúrtam magamnak három tévés műsorvezetőt, két popsztárt, és a mellettem lévő asztalnál ülők a legutóbbi filmjükéről beszélgetnek, de

mivel nem ismerem fel őket, gondolom, a kamera másik oldalán állnak. Nem mintha hallgatóznék, de olyan közel vannak hozzám, hogy szinte az ölemben ülnek, én meg minden szót hallok, amit beszélnek. De hol a pokolban van már Amanda?

Még egy Kir Royalt rendelek, és már a negyedik cigarettámra gyűjtök rá, amikor hirtelen meghallom az ismerős „drágám” szót, mire felnézek, és megpillantom Amandát, aki úgy jön végig az éttermen, hogy közben csaknem mindenkit megpuszil, így üdvözölve a kisebb celebeket, mintha csak öröktől fogva ismerné őket, és a legnagyobb meglepődésemre ők is ismerik őt... nos akkor hirtelen nagyon örülök hogy találkozhatom vele, és ennél már csak akkor nagyobb az örööm, amikor végre odaér az asztalomhoz, és az arcom mellett kétszer a levegőbe cuppant.

– Drágám! – mondja sokkal szívélyesebben, mint mikor utoljára találkoztunk. – Mesésen nézel ki.

– Te is – felelem. – Boldog vagyok, hogy láthatlak.

– Azt gondoltam, itt az ideje, hogy egy kicsit jobban megismerjük egymást – kezdi, és körbenéz a teremben, nehogy valami fontos mozzanatot elmulasszon.

Amanda buborékos ásványvizet rendel a pincértől, csevegünk egy keveset, majd miután ételt rendeltünk – én menüt kérek 15 font 95 pennyért, Amanda pedig az étlapról választ magának –, a beszélgetés szokványos fordulatot vesz, mert miről is beszélgethetne két szingli nő, mint a férfiakról.

– Nos, tudod... – hajol közelebb hozzám – a legutóbb viszonyom volt ... – Még közelebb hajol, és belesuttogja a fülembé az egyik legismertebb tévés műsorvezetőnek a nevét, majd visszaül a helyére, hogy besöpörje a csodálatomat, mert a szóban forgó tévés személyiség valóban eszméletlenül jóképű, és én szívesen megmondanám neked a nevét, csak hogy a fickó nős, és nem hiszem, hogy Amanda szeretné, ha megtudná, kiről van szó, mert ez nem tenne jót a fickó hírnevének sem.

De bízatsz bennem, jó kövér pletykáról van szó!

– Mi történt?

– A szokásos szöveggel jött nekem, hogy még mindig szereti a feleségét, de már nem szerelmes belé, és hogy már külön ágyban alszanak,

és csak azért marad mellette, mert vigyáz a hírnevére, de már elege van, és el akarja hagyni. De persze nem hagyta ott a nejét.

– És te még csodálkozol ezen? – kérdem. – Amikor a barátnőnk összejön egy nős férfival, akkor meghallgatjuk, mit mond, és mindig figyelmeztetjük, hogy a pasi nem fogja elhagyni érte a feleségét, de amikor nekünk lesz viszonyunk egy nős férfival, és az illető azt mondja, hogy még szereti a feleségét, de már nem szerelmes belé, akkor mi is hiszünk neki.

– Tudom – nevet fel Amanda, de a nevetése kissé keserűnek tűnik. – Én is azt hittem, hogy okosabb vagyok, mint hogy lépre menjek. De tényleg elhittem, hogy ez a krapek más, mint a többi, és elhagyja a nejét.

– Miből jöttél rá, hogy nem kapható erre?

– Kinyitottam a *Hello!* magazint, ahol az egyik cikkben azt olvastam, hogy a felesége terhes, és izgatottan várják a hatodik gyermeküket.

– Jézusom! – horkanok fel, és hátradőlök a széken. – Ez nem lehetett kellemes!

– Gyilkos egy pillanat volt – feleli Amanda. – Így most megint randizgatók, ami maga a pokol, mert bár híres vagyok...

Ekkor elnyomok egy kétkedő megjegyzést.

– ...valahogy nem találkozik egyetlen rendes fickóval sem. Hogy őszinte legyek, úgy vélem, talán kissé félnek tőlem a pasik.

– Meg tudom érteni, hogy miért.

– Valóban? – kérdi. – Mit gondolsz, miért?

– Ó, ööö. Nos, mert tényleg híres vagy, meg okos, és nagyon vonzó. – Látom, hogy lehervad az arca. – Úgy értem, gyönyörű vagy, és ez elriasztja a férfiakat.

– Tudom – feleli bólogatva. – Neked teljesen igazad van.

– Velem ugyanez a helyzet – folytatom, és várom, hogy kikérdezzem a szerelmi életemről, de nem szól semmit, és akkor azt gondolom, milyen ostoba is vagyok, hogy azt hittem, egy celeb – még ha olyan kicsi is, mint Amanda – más iránt is érdeklődik magán kívül. De cseszse meg, beszélni akarok erről, mert nagy szükségem van arra, hogy valaki meghallgasson. Elkezdek kipakolni neki, ami nagyon különös,

mert nem vagyunk barátok, hanem idegenek, és a bőbeszédűségemen Amanda el is csodálkozik, mert ő ahhoz szokott hozzá, hogy saját magáról beszéljen, és nemigen van az ínyére másokat meghallgatni, de nem tehetek róla, egyszerűen kijött belőlem.

– Szóval – mondom húszpercnyi folyamatos beszéd után – most itt van ez az Ed, aki állandóan keres, és én nem tudom, hogy visszahívjam-e őt vagy sem, mert bár kedves fickó, én nem látom a közös jövőnket, és szerintem én még nem hevertem ki Nicket... bár tudom, hogy annak a kapcsolatnak sincs jövője.

– Ed miféle pasi? – kérdi Amanda, és a szemében érdeklődés látszik.

– Nem tudom – felelem, és felnevetek, mert annyira nem érdekel, hogy még csak meg sem néztem a névjegykártyáját. – Várj egy kicsit – mondom, és kotorászni kezdek a táskámban. – Itt kell lennie valahol a névjegykártyájának.

Megtalálom a kártyát, kihúzom a táskámból, és rápillantok. – Ed McMahonnak hívják.

– Te viccelsz velem! – válaszolja Amanda levegő után kapkodva. – Nem – rázza meg a fejét. – Lehetséges. – Megfogja a kártyát, és miközben elolvassa a rajta álló nevet, nevetni kezd. – Libby! Ó, Istenem! Te nem tudod, hogy ki ez a pasi?

Megrázom a fejemet.

– Ő a legkapósabb agglegény ma Nagy-Britanniában. Nem tudom elhinni, hogy meghódítottad Ed McMahont, és még csak nem is tudod, hogy kicsoda!

– Miért, kicsoda?

– Fiatal és nagyon sikeres pénzügyi guru, akiről mindenki beszél manapság, mert a semmiből bukkant fel. Még nem nő, de nagyon gazdag, és hihetetlenül intelligens. Még sosem találkoztam vele, de a barátom, Robert nagyon jól ismeri. Könyörögtem neki, hogy hozzon össze velem nekem egy randevút, de Robert állandóan azt mondja, hogy nincs rá mód.

– De Amanda – kérdelem tőle óvatosan –, láttad már őt? Nem éppen egy görög isten. – Elnevetem magam, de közben kissé mintha jobban kezdenék érdeklődni Ed iránt. Nem nagyon, csak kicsit jobban.

– Tényleg? – kérdi az ügyfelem. – A fene bánja, ha annyi pénze van!

– Hogy lehet az, hogy ha ennyire gazdag és kapós, akkor nincs barátnője?

– Elég különös dolog – válaszolja Amanda. – Úgy tűnik, nincs nagy szerencséje a nőkkel. Robert azt mondja azért, mert egy kissé különc, de én valójában nem tudom megmondani.

– Nos – válaszolom –, akkor talán majd felhívom.

– Felhívod? – horkan fel Amanda. – Inkább menj hozzá feleségül!

Mire vége az ebédnek, két döntést hozok, és ezen esküszöm, én vagyok a legjobban meglepődve. Az egyik az, hogy ma délután felhívom Ed McMahont, a másik pedig, hogy megkedvelem Amanda Bakert. Oké, ő nem az a típus, akit barátnőmnek választanék, de a mai csajos dumcsizás után úgy gondolom, hogy tényleg nagyon édes kis nő, és amikor kilépünk az étteremből, elhatározom, hogy még több médiaszereplést járok ki neki, és még keményebben képviselem az érdekeit. Ne érts félre, nem azt mondom, hogy ő a legjobb pajtásom, épp csak a bandába tartozik, mert okés a csaj, ha érted, mire gondolok.

Visszamegyek az irodába, és megint előhúszom Ed McMahan névjegyét, aztán egy darabig ott ülök az asztalomnál a kártyát bámulva, majd felkapom a telefont, és tárcsázom a számát.

– Halló, Ed McMahan bent van?

– Kit jelenthetek be neki?

– Libby Masont.

– Ő fogja tudni, hogy milyen ügyben keresi?

– Igen.

– Megmondhatom neki?

– Mit?

– Hogy mi okból keresi?

– Nos, hmmm. Ne aggódjon emiatt. Ő tudni fogja. – Mi ez, az Isten szerelmére? Talán a spanyol inkvizíció?

Egy darabig csend honol a vonal túlsó végén, és én csak ülök, és hallgatom a zenét, amit várakozás közben játszik le a telefonközpont,

majd végül, épp amikor már le akarom tenni a telefont, Ed szól bele a kagylóba.

– Libby?

– Ed?

– Libby! Annyira örülök, hogy felhívtál! Már szörnyen ideges voltam, hogy talán nem kaptad meg az üzeneteimet.

– Sajnálom – felelem. – De annyira el voltam foglalva, ide-oda kellett rohángásznom.

– Nem érdekes. Ne is törődj velem! Fontos, hogy most telefonáltál. Már épp fel akartam adni a reményt! Mikor érnél rá vacsorázni?

– Belenézek a határidőnaplómba – mondom, és tényleg belelapozok. – Melyik napra gondoltál?

– Mit szólnál a holnap estéhez?

Az igazat megvallva semmi programom nincs holnap estére, de tényleg ilyen hamar akarom látni ezt a pasit? Nem, ezt nem hiszem. Sokkal jobb lesz otthon a tévét nézni.

– Sajnálom – felelem, és igyekszem, hogy a hangom ne áruljon el –, de ez a hét egyszerűen rémesen zsúfolt. Mi a véleményed a következő hétről. Az sokkal nyugisabbnak tűnik.

– Ó, hmmm. Oké. Mi lenne, ha a hétvégén találkozoznánk. Mondjuk szombaton este?

A szombat este kivételesnek számít. Nem olyan időpont, amikor az ember bárkivel találkozgat, különösen nem egy olyan férfival, akit nem csíp, de talán Ed elvinne valami klassz helyre, és bár tudom, hogy ő nem Nick, de mégis ő a legkapósabb agglegény egész Britanniában, ezért engem is jobban kellene, hogy érdekeljen... tehát belemegyek a dologba.

Ed annyira izgalomba jön, hogy szinte hallom, amint fel-le ugrál örömeiben. Leírja a címemet, én meg magamban jót nevetek, és azon morfondírozok, hogy mit fog szólni az én kicsi, földszinti lakásomhoz a lepukkant Ladbroke Grove-ban, mert ő biztosan egy csodás ingatlanban lakik valami előkelő helyen, de igazából nem érdekel, hogy mit gondol, Ed közben azt mondja, hogy nyolcra értem jön, és majd valami menő helyen foglal asztalt.

Elköszönök tőle, és rácsörgök Jules-ra, anélkül, hogy a kagylót le-tenném.

– Képzeld, szombaton este Britannia legkapósabb agglagényével megyek vacsorázni! – szólok bele a telefonba nagy lelkesen, mert el vagyok ragadtatva saját magamtól.

– Kivel?

– Ed McMahonnal.

– Eddel? Azzal a fickóval, akivel a Mezzóban találkoztunk?

– Igen.

– És mit jelentsen az, hogy ő a legkeresettebb agglagény az egész országban?

Elismétlem neki azt, amit Amanda mondott nekem ebéd közben.

– Jézusom! – ámul el Jules. – Ez aztán a jó fogás! Sokkal jobban hangzik, mint az a Nick!

Látod? Már csak úgy emlegeti, hogy „az a Nick”!, és nem úgy, mint aki hozzátartozik az életemhez, hanem úgy, mint aki már a múlt ködébe veszett, és aki már szóba sem jön a jövőmet illetően.

– Ezt meg hogy érted?

– Ne csináld már, Libby! Ed majd elvisz egy csodálatos helyre, és mindenféle gyönyörű ajándékot vesz neked, és minden percet élvezni fogsz vele!

– Jules, szerintem egy kissé előrekalandoztál. Úgy értem, hogy még alig ismerem a fickót, és nem is csípem valami nagyon. Legalábbis nem tetszett a múltkor este.

– Jól van – feleli a barátnőm. – Te csak figyelj, és majd meglátod, mi lesz!

Amikor szombaton felkelek, nem ugrálok a plafonig az örömtől, hogy este Eddel találkozom, de egy kis bizsergést azért érek a gyomrom tájékán, ám ez inkább a randevú, és nem Ed miatt van. Ó, Nick még mindig annyira hiányzik!

Elvégzem a szokásos unalmas házimunkát: rendbe rakom a ruháimat, kitakarítom a lakást, és hasonlók, vagyis mindazt megcsinálom, amire hét közben nem volt időm, majd leülök a tévé elé, és megnézem a *Brookside* című szappanoperát, közben pedig megpróbálom kitalálni, mit vegyek fel.

A fekete nadrágkosztümöm mellett döntök. Ebben mindig csinos vagyok, és jó benyomást keltek, amitől fantasztikusan érzem magam. De nem akarok túl merevnek és szigorúnak tűnni, ezért egy nagyon magas sarkú, pántos szandált választok hozzá, a nyakam köré pedig egy gyönyörű szürke selyemsálat kötök csak úgy lazán. Eden a Pall Mall stílusú ruha amúgy is kissé sután fog állni.

Amikor belenézek a tükörbe, elmosolyodom, mert sikerül hoznom a formámat, még akkor is, ha belül, a lelkemben nem vagyok ráhangolódva a találkára, ám úgy érzem, hogy ebben az öltözékben emelt fővel jelenhetnék meg akármilyen előkelő helyen.

Nem mintha tudnám, hogy Ed hova akar vinni, de biztos vagyok benne, hogy egy elegáns és lenyűgöző helyet választ, és valahányszor ilyen helyre megyek, igyekszem felvértezni magam, és erre az a legjobb módszer, ha fantasztikus, drága ruhát veszek fel, amit valamelyik felkapott divatcég tervezett.

Egyébként a lakás is remekül fest. Már amennyire az lehetséges. Több tucat virágot vettem délelőtt, és meg kell mondom, nagyon büszke vagyok a kis fészkemre, még akkor is, ha Ed talán még sosem látott ilyen kis lakást. Eltüntettem a rendetlenséget. A piszkot a kanapé és a szekrény alá söpörtem, és most minden makulátlanul tisztának látszik. Légszűrőt permeteztem a levegőbe, a lakás olyan illatos, akár a nyári rét, legalábbis ez áll a légszűrő dobozán, és rendben, anyám szemét nem lehetne becsapni, de szerintem más nem venne észre hibát benne.

Az ágyneműt azonban nem cseréltem le – ez az egyetlen dolog, amit kihagytam, meg a lábamat sem borotvtam le, mert biztos vagyok abban, hogy nem bújok ma este ágyba Eddel, és valaki mással sem, legalábbis egy darabig erről még szó sem lehet, és mivel már megértem a huszonhetedik évemet, és van elég tapasztalatom, azt mondhatom, hogy a legjobb fogamzástgátló a szőrös láb.

A felsőruházatom viszont tökéletes, eltakarja a borotás lábamat meg a szürke Marks & Spencer alsóneműmet, de ez ma este nem sokat számít, mert én nem hiszek abban, hogy sokkal szexisebbnek érzed magad, ha szexis fehérnemű van rajtad. Ez egy nagy hülyeség. Szerintem akkor vagy szexi, ha fogytál, és jó a hajad. Ilyen egyszerű a dolog.

Én fogytam (gyakorlatilag éhezem azóta, hogy az anyám azt mondta, híztam), most olyan vagyok, mint azelőtt, és amikor hajszálpontosan megszólal a csengő nyolc órakor, magabiztosan az ajtóhoz megyek, és elbűvölő mosollyal az arcomon kinyitom.